

VUČKO MANOJLOVIĆ

Vučko Manojlović, iz Leslkovca, pod pretnjom je izveo iz njihovih stanova Dragomira Krstića i Bratislava Gavrilovića, koji su ga zbog silovanja osudili na pet godina zatvora, kao i domaćicu Vladicu Stojiljković. Zamenik javnog tužioca Krstić, umro je u Manojlovićevom automobilu u kome se nalazio i dinamit. Vučko Manojlović je izrešetan sa devet metaka iz oružja milicionera. Ipak je preživeo i osuđen je na dvadeset godina robije. Drugostepeni sud je preinačio presudu: smrtna kazna!

* * *

— Mislim da sam se oporavio — kaže Vučko Manojlović.

Raspoložen je, nema na njemu tragova umora, osmehuje se — što je retkost u ovakvim prilikama...

Suđenje je odloženo zbog njegovog zdravstvenog stanja.

Neizvesnost oko sudske odluke, naravno, potiskuje dobro raspoloženje optuženog, ali je Vučko spreman da govori, želi da prelista svoja sećanja, stranicu po stranicu svog života.

Ovaj četrdesetogodišnjak je mirno prihvatio susret, kao da ćemo do zore ostati sedeći jedan prema drugom i kao da nismo u zatvoru... Period detinjstva: Peto dete, najmlađe u porodici, pored prve, druge, treće maćehe — otac se često

zenio, a on ostajao najmlađi. Kao dečak bežao je od kuće, spavao u štali, na tavanu... pa se opet vraćao... završio osmogodišnju školu, zanat, radio... I onda, došla mladost.

— Bilo je u mom životu dosta nepravdi, ali sve to nije toliko strašno da bi to čoveka previše zabolelo, da mu se život učini odvratnim, ili društvo. Nepravda je kad dete ode u prodavnicu, kupi hleb, a prodavač mu, umesto svežeg, da bajat. To je nepravda... ali, to ne treba da se pamti celog života. Bilo je nepravdi, recimo u preduzeću, kada je trebalo da primim nov autobus... pa, ne primim ga ja nego ga dobije neki drugi vozač, a ja ostanem sa starim vozilom... Ima nepravdi i kada ise obračunava radno vreme u preduzeću... Ja vodim evidenciju: napravio sam dvesta pedeset ili trista sati, a oni mi stave trideset-četdeset sati manje... Ja se bunim i — to se ispravi. Ali, ima nepravdi koje nisu ispravljene... Samo, to nisu takve nepravde da bi trebalo zbog toga nekog ubiti, ili osuditi... ili kleti — da pati celog života... ..

— Da li nepravdu ispravljate odmah ili trpите?

— Svaka nepravda ne može da se ispravi. One nepravde koje mogu da se isprave ja pokušavam da ispravim...

— A kako je došlo do toga da prvi put odete u zatvor, zbog silovanja?

— Evo kako se to dogodilo. Bio sam na poslu — počinje Vučko da se seća. — U tome što se, navodno, dogodilo, mislim na silovanje, ja uopšte nisam učestvovao. Došao sam kući i zatekao dva mladića i jednu devojkicu. Onaj treći, što je stanovao sa mnom, dao im je ključ, ali nije bio prisutan. Stoje oni i ubeđuju se nešto sa devojkicom... Ne znam šta, te momke sam malo poznavao. Neprijatno mi je da se bilo šta događa u krevetu u kojem spavam. Pokušao sam na neki način da ih isteram, da ne bi došlo do tuče. Vičem na devojkicu, pitam je šta će tu, u stanu... Izvodim je, ona mi priča kako je nesrećna, kako je teraju da se uda — a ona ne želi da ostane u selu, da živi težak život... Tražila je da je odvezem kući, da joj kupim nešto, i ucenjivala me da će, inače, da kaže kako su je ovi mladići maltretirali. Smatrao sam da nemam nikakve obaveze prema njoj i oterao sam je... Rastali smo se na ulici.

Kada sam došao kući, posle dva sata, zatekao sam je u stanu. Mladići su bili otišli. Priča, žali se da su joj nestale

neke pare. Izveo sam je i — ponovo razgovor, ubeđivanje da ide kući...

Otišla je, a ja se vratio u stan. Ceo slučaj se tako završio. Nisam je maltretirao, ni silovao! Ništa joj nisam učinio našao, kao što su me teretili. Morala bi da postoji neka ozleđa na telu...

— Ko je prijavio silovanje?

— Preko puta moga stana imala je ona nekog trgovca, bivšeg frizera što je radio u prodavnici dečje odeće. Otišla je kod njega, najverovatnije mu se požalila da smo je silovali... To je moj zaključak, da je taj trgovac imao nešto s njom... ona mu se požalila da su joj ukrali novac i onda je njemu, verovatno, bilo krivo, ili je bio ljubomoran, nešto je bilo.

Onda je on pozvao milicionera... Dežurni inspektor u SUP-u saslušao je devojkicu. Za mene je rekla da je »u stanu bio jedan brka«, opisala je kako izgledam, a inspektor se valjda setio mene. A taj inspektor mi je bio »obećao« da ću ja doći kod njega!

.. Vraćao sam se autobusom iz Predejana, nekoliko meseci pre nego što se ovo dogodilo, i kada smo izlazili na leskovački nadvožnjak — vidim iz autobusa: mladić leži, krvav, bicikl pored njega. U blizini kola, »zastava PZ 125«. Zaustavim autobus. Inspektor — niti ima nameru da poveže mladića, niti se sklanja s puta, čeka uviđaj. Bio sam revoltiran, njemu je svejedno što čovek krvari, što može da umre. Mene je to pogodilo. Iskočim iz autobusa. Za mnom izađu i ostali putnici...

Kažem inspektoru, koga inače poznajem: »Kako te nije sramota, inspektor si, zamisli da ti je to sin ili brat, kako bi se tada osećao?« Malo-pomalo, i počeo sam da ga vređam, nisam se stvarno kontrolisao, rekao sam mu da je idiot, da je pokvaren, da će sutra o svemu ovome da zna ceo grad. I kazao sam mu da pomeri kola kako bih mladića ubacio na zadnje sedište autobusa...

Inspektor mi je rekao: »Pazi, platićeš mi kad-tad!« A ja sam njemu odgovorio: »Možeš da me uhvatiš...« Smestili smo mladića na zadnje sedište i inspektor ga je odvezao u bolnicu... I eto, baš sada dolazim ja kod tog inspektora.

— Da li ste sve to o inspektoru ispričali istražnom sudiji?

— Jesam... I na sudu sam to rekao... I onda su me teretili za silovanje i protivprirodni blud! U istrazi je ona ženska izjavila da smo je svi silovali. Laž! Posle se ustanovilo da su dvojica polno inficirani... Na sudu se me teretili da smo je nas četvorica ispred apoteke, gde ja stanujem, stavili na leđa i uneli u stan. Ona je, kažu, vrištala, otimala se, a mi smo je tako odneli. Na tom mestu je uvek velika gužva jer je tu autobuska stanica. Zar to neko ne bi video? Zar ljudi koji uzimaju lekove u apoteci ne bi tako nešto primetili?

Ona je bila poznata u selu po tome što je volela sladak život... U zatvoru sam saznao, upoznao sam neke ljude koji su s njom imali odnose i zatim je podvodili prijateljima... A ispalo je kao da je ona bila nevinna u mom stanu...

Posle pet godina provedenih u zatvoru, kada sam izašao, otišao sam lekaru koji je obavio veštačenje i potpisao nalaz da je ta »silovana« devojka bila nevinna. Lekar, vrlo neiskren, kaže: »Nisam ja baš tako rekao, nego — možda je bila nevinna!«

Tako je napisano da može da se tumači na više načina.

Sud je našao da je to besprekoma dvadesetogodišnja devojčica koja je tom prilikom deflorisana! Kao da je bila svetica! Međutim, lekar se smejao: »Nije to tako, ja sam napisao ovako...«

I ko će sada u toj šumi propisa da se snađe: ja sam čovek sa osnovnom školom i državnim ispitom, takvu kvalifikaciju imam, ne mogu da se nosim s njima i da dokazujem da je to tako ili onako... Tada sam imao trideset tri godine, a otišao sam da pet godina izdržim u zatvoru. Dvadeset dana su me ranije pustili, bio sam besprekornog vladanja. Za mene je život bio pakao. Nisam mogao da se ženim. Pokušao sam da nađem posao u Nišu, u Beogradu, išao sam i u Zagreb, Ljubljanu... Imao sam para od prodatih kola i zarade u zatvoru. ..

Ali , nijednog trenutka me nije napuštala misao'da me društvo odbacilo, u meni je bilo uništeno sve što je valjalo, sve ljudsko, i hteo sam da dokažem da to nije tako bilo...

Dugo sam razmišljao šta da uradim da se pokaže kako je bilo. Jedini izlaz, mislim po mome, bio je da dođe do

ponovnog procesa, da se utvrdi prava istina. To mi je bio cilj. Onog trenutka sam smatrao: jedino oni koji su mi sudili, koji znaju istinu, mogu da mi pomognu.

— Kažete da su oni najbolje znali vaš slučaj... Oni su vam i sudili...

— Jesu... Ja sam razgovarao sa sudijom koji me je osudio na pet godina zatvora... Za vreme izdržavanja kazne vozio sam osuđenike i jednom prilikom bio u Leskovcu. Svratio sam u sud. Sudija Mladen Janković sreo me u hodniku i prišao mi je, pružio mi ruku da se pozdravimo. »Nema šta da se pozdravljamo«, rekao sam mu. »Znaš da si me ni krivog ni dužnog poslao na robiju i šta ti i ja imamo više da razgovaramo.« Razmišljao sam kako da dokažem da sam nepravедno osuđen... Nisam nameravao ništa strašno da uradim, nisam želeo nikom zlo, ili nekog da ubijem, moj cilj je bio da se rehabilitujem; sa tim teretom koji mi je stavljen na dušu nisam mogao da živim!

Namera da ponovo pokrenem sudski postupak možda me je držala nekoliko dana.

* * *

Otišao sam oko 11 sati uveče kod pokojnog Dragomira Krstića u stan. U kući — porodica: on, supruga, sin. Bilo mi je neprijatno, objasnio sam ko sam. »Znaš da sam bio pet godina u zatvoru«, obratio sam se tako Krstiću. »Znate i zašto sam osuđen... sve što želim jeste da ti i ostale sudije — Bratislav Gavrilović i Mladen Janković — na neki način pokušate da mi pomognete i da dođe do novog suđenja.« Njegovi — žena i sin — slušali su ovaj naš razgovor. Ne može da se kaže da smo razgovarali baš kao prijatelji. Tužilac Krstić je rekao da ne želi da razgovara o obnovi procesa, a ja sam rekao: »Slušaj, ili ću da se ubijem! Drugog izlaza nema!« Stvarno mi je to bila namera. Ako ne mogu da dokažem istinu, neću ni da živim... Ispod ruke, uvijenu u novine, nosio sam mačetu... To je za sečenje ograde...

— Jeste li mu pokazali sečivo?

— Bilo je to očigledno, nije bilo potrebno ništa da se pokazuje. I ne mogu da se setim kako je potom bilo, on je

uhvatio za mačetu i onda se po prstu malo posekao! I dobro, žena i sin su rekli: »Idi sa čovekom ako je takva stvar.« To su bile njihove reči.

Izašli smo iz stana. U istoj zgradi stanuje i Bratislav Gavrilović, dva sprata više. I Gavriloviću sam isto objasnio. I Krstić mu je rekao o čemu se radi. Ja sam i dalje držao tu mačetu ispod ruke. Ponovio sam da ne mogu da živim dalje sa ovakvom ljagom... »Znali ste da me osudite, znali ste celu situaciju, hoću obnovu procesa. Nepošteno sam izdržao kaznu, sada je pošteno da se to obelodani!«

Zatim smo krenuli kod sudije Mladena Jankovića. U ponoć. On nije hteo da otvori vrata. Valjda mu je neko javio telefonom šta se događa.

— Vi ste vodili i jednu ženu, Vladicu Stojiljković?

— Ja sam otišao kod mladića koji je učestvovao u silovanju, hteo sam da se konsultujem s njim oko svega toga. Ali, njega nije bilo u kući. Bila je samo njegova žena, sa svekrvom. Objasnio sam im da želim da dokažem istinu ili ću se ubiti. Svekrva je na to rekla: »Ako treba, ja ću da idem da ubijem tu devojkicu zbog koje si osuđen!« »Ne treba«, rekao sam, »ona je najmanje kriva.« Ja sam tu malo povisio ton i ne znam kako je to ispalo: svekrva se uhvatila za mačetu i iseikla malo ruku i ja sam se uplašio... Bilo mi je neprijatno jer nisam imao nikakvog razloga da se prema njoj tako ponašam. Rakijom sam joj isprao ruku i previo da se ne inficira. Pošli smo u Leskovac, ja i žena mog prijatelja, da mu objasnim, da ispričam sinu kako se majka isekla, da ne ispadne kako sam je maltretirao u kući. I da vidim šta ćemo da radimo...

Vraćali smo se od stana sudije Mladena Jankovića. Krstić, Gavrilović, žena mog druga. Mačetu sam držao ispod ruke. Najednom, ispred nas milicijska službena kola! Sve je otkriveno! Ne vidim više efekta da se borim da dokažem svoju nevinost. Znam kako sam prvi put osuđen! Sklonili smo se van puta dvadesetak metara. Objašnjavam im da sam bio osuđen nevin i da želim da se rastanemo u miru*.. Ali, najednom je počela neka pucnjava. Uplašili smo se. Žena je potrčala na jednu stranu, Gavrilović na drugu. I ja sam potrčao na treću, sa mnom je i pokojni Krstić. Krstić je tada viknuo: »Ne pucajte, šta vam je?!«

— Ko je pucao?

Milicija... u svemu tome nije mi jasno kako sam došao do mesta gde mi je bio parkiran »fića«... Krstić i ja smo nekako ušli u vozilo. Krenuo sam u jedno selo pored Leskovca. Zaustavio sam se pored neke kuće i tu sam rekao Krstiću: »Ti više nemaš posla sa mnom, što je bilo — bilo je... Idi svojim putem, a ja ću svojim.« Krstić je tada počeo da mi govori kako je stvorio porodicu, kako ima sina, a ja sam s njegovim sinom u stanu razgovarao i video sam da je mlađić izvanredan. Tako je govorio da me je oduševio...

»Eto, vidiš, ti se diviš mom sinu«, rekao je Krstić, »možeš i ti da imaš porodicu, nije još kasno... Ovo što si uradio pokušaću preko svojih ljudi, koliko-toliko, da ublažim. I zato nema potrebe da praviš čuda, niti da se ubijaš...«

Ne mogu da se setim celog tog razgovora. Cimi mi se da je izazvao u meni neku volju za životom... Sećam se, Krstić kaže: »Nemaš razloga da se ubijaš, nećeš na taj način dokazati da si bio nevin, nego ćeš dokazati suprotno. To je kukavički — da se ubiješ... Da idemo lepo u SUP, prijavimo se, ja ću biti s tobom, koliko mogu utiću da postupaju lepo prema tebi, da te ne maltretiraju, a ono što zaslužiš — videće se...« Razgovarali smo oko četrdeset minuta, u kolima...

Šta je bilo, bilo je... Nije zlo toliko veliko da ne može da se izdrži kazna, razmišljao sam. Znam da nikom nisam učinio ništa nažao, nisam imao razloga da ne idem u SUP.

Okrenem kola, pravac SUP.

Ulazim u grad. Kad sam bio na oko četiri stotine metara od zgrade SUP-a, negde pre mosta, kod pošte, čujem pucnjavu! Trgao sam se. To je nameštena radnja!

»To je onako, da te zaplaše«, rekao je Krstić. »Nema potrebe da pucaju, ja sam tu!«

Onda je u meni rastao sve veći strah, mislio sam kako će me zatvoriti, kako će da me maltretiraju... I dolazim pred SUP, kad odjedanput, još nisam stao, tek kočim, nastao je pravi pakao od pucnjave! Počelo je da rešeta. I začas je neki plamen izbio iz kola...

U tom užasu pokušao sam da otvorim vrata, ali mi nije uspelo. Hteo sam da iskočim kroz prozor. I tad me je presekao rafal preko grudi... Panika: kola gore, ne mogu da opišem taj užas...

Isturio sam drugi put glavu kroz prozor, onda su počeli da me seku mecima... Bio sam, čini mi se, već mrtav, uništen... I u to sam osetio da me neko vuče za kosu, osetio sam da sam na betonu... Nisam znao šta je bilo sa Krstićem, nisam ni razmišljao o tome, niti sam tih trenutaka mogao uopšte da mislim...

U bolnici sam, kasnije, čuo reči lekara: »Neću ja da ga operišem, terajte to đubre«... A bolovi su bili užasni, kukao sam, možda sam počeo i da se hladim. Posle operacije, kada sam se probudio, iz nosa, iz stomaka, svuda vire iz mene medicinska gumena creva.

— Utvrđeno je da je u vašim kolima bilo eksploziva!

— U »fići« sam nosio kantu benzina, upravo je bilo najavljeno poskupljenje goriva, a i uvek sam nosio rezervu. A eksploziv... Nisu to bile nikakve bombe, ni mine. Samo nekoliko štapina dinamita...

— Otkud vam dinamit?

— Sam sam napravio!

— Kako ste napravili eksploziv?

— To je laički bilo napravljeno! Svako to može da napravi. Barut će, to se zna, da eksplodira ako je u zatvorenom prostoru... I ja sam stavio barut u jednu bočicu i još metalni deo u barut, a onda i fitilj. I to je eksploziv!

— A zašto ste to nosili, šta ste nameravali?

— Ja sam imao kod sebe le'kove za umirenje, »tavor« i »ansilan«. Hteo sam prvo da ih popijem, da se malo ohrabrim, da mi malo otupi svest i da se opustim, a posle da zapalim eksploziv i da se ubijem...

— Pa onda ne biste dokazali nevinost?

— Tada me ne bi više optuživali da sam nekog ubio... Svi bi znali da sam hteo da se obnovi proces, a da oni to nisu prihvatili. I ja bih se, na neki način, iz protesta ubio...

Ja sam, u stvari, pogrešio što sam ušao u stan okružnog tužioca Dragomira Krstića, kod sudije Bratislava Gavrilovića, i što sam tražio od sudije Mladena Jankovića da otvori vrata. Dovoljno sam hrabar i ne pričem u'čemu sam pogrešio. U leskovački Sekretarijat unutrašnjih poslova došao sam stvarno da se predam...

Moja teorija je: kada je počela pucnjava milicije, benzin je iscureo, a motor je bio vreo — i tako se »fića« upa-

lio... I druga mogućnost: kada su milicioneri pucali, još na mostu su pogodne kante sa benzinom na zadnjem sedištu i gorivo je počelo da curi dok sam vozio prema SUP-u, tako se vozilo upalilo...

— Kako se sada osećate dok čekate suđenje?

— Isto kao kad na klanicu dovedete govedo... Ono čeka. Tako se ja osećam. Ali to smatram kao deo svoje sudbine — govorio je tada Vučko Manojlović, kao da je bio pomalo i zadovoljan što smo se tog jutra u zatvoru Okružnog suda u Nišu ispričali. I zatim dodaje, kao svoju misao: »Svi ćemo da umremo jednog dana... I vi ćete da dođete tako kod mene!«

* * *

Sud je osudio Vučka Manojlovića na dvadeset godina zatvora.

Posle godinu dana drugostepeni sud je preinačio presudu i osudio ga na smrtnu kaznu...

•k "k "k

Sada je slika Vučka Manojlovića kao stara fotografija. Za tri godine je ostario, nema svežine, seta u rečima.

— Kako ste primili presudu o smrtnoj kazni?

— Zločin je osuditi nekog za nešto što nije učinio. Ne mogu da kažem da sam nevin, tačno je da sam prisilio sudije Gavrilovića i Krstića da pođu sa mnom do sudije Jankovića...

Najstrašnije je to što se ne dozvoljava obnova postupka, ekshumacija leša, jer tako može da se dokaže da li sam ja Krstiću izlomio ruku...

— Vi ste pripremili eksploziv, sami ste ga napravili?

•— Tačno je da sam imao eksploziv u kolima. A koliko je bilo eksploziva, zašto se o tome ne govori?! To je bilo 300 grama!

— Je li to malo ili mnogo?

— Za ono što me optužuju trebalo je da imam bure eksploziva. Ako idemo u krajnost, onaj što je izmislio automobil kriv je za sve saobraćajne nesreće... Ja jesam to imao, ali s kojom namerom to nije raščišćeno. Drugo, što je najhitniji detalj u presudi, kaže se tamo da je milicija upotrebila oružje navodno zbog tog eksploziva i zbog tog baruta.

Vučko Manojlović uzdahnu kao da više ne može da govori:

— Nepravda me toliko uzbudi da ne mogu uvek da povežem sve činjenice... Kažu da sam ja izvršio delo; na osnovu čega su to konstatovali?

— Ako neko nasilno stavi sudiju u kola, da li biste vi kao milicioner pucali da zaštitite čovelka od otmice?

— Ako su pucali u mene, i njega su mogli da ubiju... A da sam ja kriv što je taj tužilac pošao sa mnom, to je nesporno. Ja nijednog trenutka nisam rekao da nisam kriv.

Ali, uzmite činjenice kako sam ja postupao kada sam ušao u sudijin stan. Jesam li stvarno bio takav okrutan zločinac kako me predstavljaju? Mislim da nisam.

Žena pokojnog Krstića me je ponudila kafom... Ja sam joj lepo objasnio da će on da se vrati za jedan sat, samo da da izjavu u vezi s mojom nepravednom osudom. Meni je bio cilj da dokažem istinu. E, sada, što sam izabrao pogrešan način, to je sasvim drugo.

* * *

Bio sam ranjen. Lekar me je primio i obradio ranu, kaže: »Terajte to đubre za Niš, on je iovako gotov.« Odakle on već zna da sam ja zločinac, na osnovu čega je presudio? Drugo, zašto se sa mnom u zatvoru postupa drugačije nego sa ostalim optuženim za ubistvo? Kad sam skinut sa hirurškog stola, stavljen sam u lance... Te lance sam nosio godinu dana; zbog čega?

— Dok niste bili osuđeni?

— Dok nisam bio osuđen jednim dodatnim lancem sam bio vezan za krevet. Kako to objasniti?

— Optužbe su bile teške. Poneli ste sa sobom i mačetu...

— Svedoci su izjavili da sam mačetu stalno nosio ispod ruke. Niko nije rekao da sam nekog ubo, jer ako ću ja nekoga da ubijem, a držim mačetu, ja ću da ga ubijem, normalno. A kako to nikoga nisam ubio u tom kritičnom trenutku? Ako čovek ima nameru da nešto učini, on će da učini. Zašto bi čekao da se milicija pojavi da bi onda ubio? Gde je tu logika?

— Na suđenju učestvuje veliki broj ljudi. Za vas nisu našli olakšavajuće okolnosti...

— Kako biste se vi osećali da sedite ovde u zatvoru i da vas niko ništa ne pita?... Smrskan mi je zglob, ruka se osušila, atrofirala, izvađeno tri i po metra creva, ostali ožiljci.

— Kako jedete?

— Manje, a češće... Na prvostepenom i drugostepenom sudu te moje patnje, bolove, uopšte nisu pominjali za tri godine koliko sam pretrpeo... Kad sam ležao u bolnici, dolazio je istražni sudija, posle operacije, da uzme od mene izjavu. Mislim da je to krajnost.

— Bez uzimanja izjave ne može da se odredi pritvor!

— Ali, bio sam na samrti... Ta izjava je korišćena na sudu, ali me ne tereti mnogo. Mislim da nije trebalo uzimati izjavu kada sam bio na smrtničkoj postelji. U lancima sam bio, neprekidno vezan, milicija me je čuvala, ne kažem da sam nevin, da je moje delo tek tako, ali...

— Nedavno ste pokušali da pobegnute iz zatvora?

— Prvi put sam osuđen na pet godina zatvora, ja smatram da nisam imao tolike krivice; drugi put ponovo me ovde osuđuju na dvadeset godina za nešto što nisam učinio; treći put drugostepeni sud u Beogradu mi preinačuje kaznu u smrtnu. Sada, da li biste vi imali više poverenja? Ne biste. .. Normalno. I zato sam i pokušao bekstvo... Drugi razlog je što me ovako drže tri godine, ne preduzima se operacija. To su ti moji razlozi zašto sam pokušao bekstvo...

— Hteli ste da bežite da biste se krili i živeli?

— Nisam bežao da se krijem i živim... Moj razlog zbog čega sam bežao ne bih rekao... Nije bio razlog da pobegnem nekud ili učinim nekom nešto nažao, možda mi je razlog bio... Možda će ovo da vam bude čudno, imao sam neki razlog, neki cilj, da demonstriram možda ispred nekog spomenika u Beogradu ili tako nešto slično...

— Da li vam je bilo stalo da to što kažete neko čuje, pa ponovo da vas vratite u zatvor?

— Apsolutno... Nije mi cilj bio da pobegnem, da stalno budem u bekstvu...

— Da li smrtna kazna ubija čoveka u zatvoru?

— Ne! I ne plašim se kuršuma. Čak tu vidim neko spasenje od ovih prokletih muka.

— U smrtnoj kazni?

— Da, plemenito je to aiko vas ubiju.

— Da li je to hrabrost ili bežanje od istine?

— Nije hrabrost... Nisam baš ni kukavica... Nisam ni hrabar, sebe smatram prosečnim, ali nepravde su nada mnom... Kada bi se sve vratilo na ponovni proces, ja bih zapevao u zatvoru.

— Ako bi vas i onda osudili na smrtnu kaznu?

— Osudili bi me za ono što sam učinio... ja bih zapevao u zatvoru.

— Da li ste vi uzrok smrti tužioca Krstića?

— Jesam uzrok smrti, ali ga nisam ubio!

— Vi ne tražite obnovu da bi vas oslobodili smrtnе kazne?

— Smrtna kazna je nevažna, da se obnovi proces, da se sudi: Vučko Manojlović je izvršio kidnapovanje — jedno, dva, tri — za ostalo nije kriv, osuđuje se na smrtnu kaznu... da mogu da kažem: šta će mi sada život?

•k -k -k

U toku sudskog postupka Vučko Manojlović se branio da pokojnog Krstića nije fizički zlostavljao i da ga do dolaska pred SUP nije povredio. ..

Suprotno njegovoj odbrani, prvostepeni sud je zaključio da je optuženi u međuvremenu, od bekstva iz Ulice učitelja Josifa do ponovne pojave u centru Leskovca, na svirep način naneo smrtonosne povrede pokojnom Krstiću, i da ga je u stanju umiranja kolima dovezao pred zgradu SUP-a sa ciljem da paljenjem benzina aktivira eksploziv i tako vozilo i pokojnog Krstića digne u vazduh.

Ovakav zaključak prvostepenog suda se zasniva na rezultatima obdukcije leša pokojnog Dragomira Krstića. Profesor dr Rodoljub Jovanović i dr Rastislav Lazarević, koji su obdukciju izvršili u Institutu za sudsku medicinu Medicinskog centra u Nišu, dali su svoj stručni sud o uzroku smrti pokojnog Dragomira Krstića, kojim se u potpunosti opovrgava odbrana optuženog.

Rezultati autopsije su pokazali da nije pronađeno ni jedno tane u telu pokojnika, nego samo povrede nanesene oštricom mehaničkog oružja.

— Teško je živeti u zatvoru sa smrtnom presudom?

— Teško je živeti i na slobodi. Nije lako živeti, treba se uklopiti s parama, s porodicom, komšijama, poštovati zakon...

/